

พระธรรมดาเนียล - เล่มที่ห้า

เจ็ดสิบปี

Jeff Pippenger

2023-11-29

เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์องค์แรกในบรรดากษัตริย์สามองค์สุดท้ายของยูดาห์

และเมื่อพระองค์ทรงพ่ายแพ้แก่ชาวบาบิโลน

ช่วงเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นทาสของอาณาจักรฟายใต้ก็ได้เริ่มต้นขึ้น เจ็ดสิบปีนั้นบ่งชี้ถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน

ซึ่งเป็นอาณาจักรแรกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ จะครอบครอง ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม

หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรจะถูกลืมเลือนไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์

ซึ่งตามคำพยากรณ์ได้ระบุว่าเป็นวันเวลาแห่งกษัตริย์องค์หนึ่ง ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์

กษัตริย์หมายถึงอาณาจักร

และวันเวลาของอาณาจักรเดียวในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ซึ่งมีจำนวนเท่ากับเจ็ดสิบปีนั้น ก็คือบาบิโลน

ตลอดช่วงประวัติศาสตร์นั้น หญิงแพศยาแห่งเมืองไทร ผู้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนสันตะปาปา จะถูกลืมเลือนไป

เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น นางจะได้รับการระลึกถึงอีกครั้ง

และออกไปกระทำการล่วงประเวณีกับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก

การล่วงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณคือความสัมพันธ์อันมิชอบด้วยกฎหมาย

อันเกิดจากการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น

สันตะปาปาจะเข้าสู่ความสัมพันธ์กับองค์การสหประชาชาติ

ซึ่งมีตัวแทนโดยบรรดากษัตริย์ทั้งสี่ที่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรกระทำการล่วงประเวณีด้วย ณ

ตอนปลายของระยะเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น

อาณาจักรที่ครอบครองอำนาจปกครองอยู่ในช่วงเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้นคือสหรัฐอเมริกา

คือสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกที่มีเขาสองเขา

ดาเนียลบทที่หนึ่งถึงบทที่ห้า ได้ร่างโครงสร้างประวัติศาสตร์ของเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนไว้ และด้วยเหตุนี้

บทเหล่านั้นจึงเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของเขาทั้งสองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินด้วย

บทที่สี่และบทที่ห้าระบุกษัตริย์องค์แรกและองค์สุดท้ายของบาบิโลน และเมื่อรวมกันแล้ว

ทั้งสองบทนี้ก็ชี้ให้เห็นประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและเขาทั้งสองของมัน

การพิพากษาของเขาทั้งสอง และของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินนั่นเอง

ถูกแสดงผ่านการพิพากษากษัตริย์องค์แรกและองค์สุดท้าย

การพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์คือการถูกขับออกไปเป็นเวลา “เจ็ดกาล”

ขณะที่ท่านดำรงชีวิตอยู่ดังสัตว์ป่าเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน ทามกลางหญ้าและน้ำค้าง

การพิพากษาของเบลซัสซาร์ถูกเขียนไว้บนผนัง และเทียบเท่ากับจำนวนสองพันห้าร้อยยี่สิบ

อันเป็นการชี้ให้เห็นว่าการพิพากษาของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและเขาทั้งสองของมันนั้น ถูกแสดงผ่าน “เจ็ดกาล”

แห่งเลวี่นิติ บทที่ยี่สิบหก ทั้งนี้ตั้งอยู่บนพยานของกษัตริย์สององค์

และพยานทั้งสองนั้นเป็นตัวแทนขององค์แรกและองค์สุดท้าย

“เจ็ดวาระ” คือศิลาสะดุดของลัทธิแอ็ดเวนติส และฉะนั้นจึงไม่อาจถูกรับรู้ได้

แม้ว่ามันจะปรากฏอยู่อย่างชัดเจนก็ตาม—สำหรับผู้ที่ยังปรารถนาจะเห็น

มันเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาของชนชาติหนึ่ง (บาบิโลน) ซึ่งครอบครองอยู่เจ็ดสิบปี

และเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาสำหรับอาณาจักรที่ครอบครองอยู่เจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ เมื่อวิลเลียม

มิลเลอร์นำเสนอความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับ "เจ็ดวาระ" ในเลวีนิติ บทที่ 26 เขาได้ใช้นับคิดเนซซาร์ซึ่งดำรงชีวิตดลสัตว์ร้ายอยู่สองพันห้าร้อยยี่สิบวันในดาเนียล บทที่ 4 เป็นพยานฝ่ายพยากรณ์ประการหนึ่งเพื่อสนับสนุน "เจ็ดวาระ" ในเลวีนิติ บทที่ 26 "เจ็ดวาระ" เป็นทั้งศิลาฐานและศิลายอดในเศคาริยาห์ บทที่ 4 พระเยซู ซีสเตอร์ไวท์ อีสยาห์ และเปโตร ระบุว่ามันคือศิลาซึ่งกลายเป็นศิลาหมุมเอก มันคือหลักคำสอนอันทรงมงกุฎแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ แม้โดย สาระตณะแล้วจะเป็นสิ่งที่แทบมองไม่เห็นสำหรับบรรดาผู้ที่ปัญญาตนเองเป็นผู้สื่อสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ก็ตาม

เมื่อเราเริ่มพิจารณาหกบทแรกของพระธรรมดาเนียล สิ่งสำคัญคือเราต้องตระหนักว่า ตั้งแต่แรกเริ่มนั้น "เจ็ดวาระ" ได้ถูกระบุไว้แล้ว เมื่อเยโฮยาคิมถูกบาบิโลน โคนล้ม การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีก็ได้เริ่มต้นขึ้น พระธรรมพงศาวดารอธิบายเหตุผลที่พวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่เจ็ดสิบปี

เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อทรงเริ่มครอบครอง และทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และมีได้ทรงถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรงกบฏต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งได้ให้พระองค์ทรงปัญญาโดยพระนามของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงคอแข็ง และทรงทำให้พระทัยของพระองค์กระด้าง มิได้หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ยิ่งกว่านั้น บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายได้ล่วงละเมิดอย่างมาก ตามบรรดาสิ่งนำสะอิดสะเอียนทั้งปวงของชนต่างชาติ และได้กระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ไว้ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นมลทิน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายได้ทรงส่งผู้สื่อสารของพระองค์ไปหาพวกเขาแต่เข่า าดรู้ครึ่งแล้วครึ่งเล่า เพราะพระองค์ทรงเอ็นดูประชากรของพระองค์และที่ประทับของพระองค์ แต่พวกเขากลับเยาะเย้ยผู้สื่อสารของพระเจ้า ดูหมิ่นพระวจนะของพระองค์ และข่มเหงผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พรั่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์ จนไม่มีทางเยียวยาได้ ฉะนั้น พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์ของชนเคลเดียมาต่อสู้กับพวกเขา ผู้ซึ่งได้ประหารชายหนุ่มของพวกเขาด้วยดาบในพระนิเวศสถานบริสุทธิ์ของพวกเขา และมีได้มีความกรุณาต่อชายหนุ่มหรือหญิงสาว คนชรา หรือผู้ที่ค่อมกายเพราะวัยชรา พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในมือของเขา และเครื่องใช้ทั้งสิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติของกษัตริย์และของบรรดาเจ้านายของพระองค์ ทั้งสิ้นนี้เขาได้นำไปยังบาบิโลน และพวกเขาได้เผาพระนิเวศของพระเจ้า ทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และเผาราชวังทั้งสิ้นของเมืองนั้นด้วยไฟ และได้ทำลายเครื่องใช้อันงดงามทั้งสิ้นของเมืองนั้น และบรรดาผู้ที่รอดพ้นจากดาบนั้น เขาได้กวาดต้อนไปยังบาบิโลน และที่นั่นพวกเขาเป็นผู้รับใช้แก่เขาและแก่บุตรทั้งหลายของเขา จนถึงรัชกาลแห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย เพื่อให้พระวจนะของพระเยโฮวาห์โดยปากของเยเรมีย์สำเร็จ จนกว่าแผ่นดินจะได้เสวยวันสะบาโตของตน เพราะตลอดเวลาที่แผ่นดินนั้นถูกทิ้งร้างอยู่ ก็ได้ถือวันสะบาโต เพื่อให้ครบเจ็ดสิบปี ครั้นในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสโดยปากของเยเรมีย์จะได้สำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จนพระองค์ได้ทรงประกาศไปทั่วราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ และได้ทรงให้บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า "ไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ประทานบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพแก่ข้าพเจ้า

และพระองค์ได้ทรงกำชับข้าพเจ้าให้สร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายซึ่งเป็นชนชาติของพระองค์บ้าง ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงสถิตกับเขา และให้เขาขึ้นไปเกิด” 2 พงศาวดาร 36:11-23

เจ็ดสิบปีแห่งการเป็นทาสนั้นมีขึ้นเพื่อให้พระวาระของเยเรมีย์สำเร็จ คือว่า “จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมบรรดาสะบาโตของตน เพราะตลอดเวลาที่แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่ ก็ได้ถือสะบาโต” ในพระวาระของพระเจ้า มีเพียงตอนเดียวเท่านั้นนอกเหนือจากข้อพระคัมภีร์ในพงศาวดารที่เรากำลังอ้างถึง ซึ่งกล่าวถึงแผ่นดินว่า “ได้ชื่นชม” บรรดาสะบาโตของตน ตอนนั้นอยู่ในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้าและยี่สิบหก บทที่ยี่สิบห้าให้คำสั่งเกี่ยวกับวิธีที่จะปล่อยให้แผ่นดินได้ชื่นชมการหยุดพักในสะบาโตของตน และบทที่ยี่สิบหกแสดงถึงคำสาปแห่ง “เจ็ดเท่า” หากมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งแห่งพันธสัญญาเหล่านั้น

ชะตากรรมของเยโฮยาคิมเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นเชลย ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสิ่งที่ดาเนียลเรียกว่า “คำสาปแช่ง” และ “คำปฏิญาณ” ของโมเสสในบทที่เก้า ดาเนียลเข้าใจคำสาปแช่งเรื่อง “เจ็ดเท่า” เพราะในบทที่เก้าเขาเป็นพยานว่า โดยการศึกษาคำพยากรณ์เรื่องเจ็ดสิบปีของเยเรมีย์ เขาจึงเข้าใจจำนวนปีที่ประชากรของพระเจ้าจะต้องตกเป็นทาสอยู่ในบาบิโลน.

ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้า ดาเนียล ได้เข้าใจจากหนังสือทั้งหลายถึงจำนวนปีที่พระวาระของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวาระว่า พระองค์จะทรงให้ความรกร้างว่างเปล่าของกรุงเยรูซาเล็มครบเจ็ดสิบปี ดาเนียล 9:2

ดาเนียลเข้าใจเรื่องเจ็ดสิบปี “โดยหนังสือทั้งหลาย” มิใช่เพียงหนังสือของเยเรมีย์เท่านั้น หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ท่านเข้าใจคือข้อเขียนของโมเสส เพราะในการอธิษฐานของท่าน ท่านระบุว่า “คำสาปแช่ง” แห่งการเป็นทาสเจ็ดสิบปีนั้นคือ “คำปฏิญาณ” ของโมเสส คำในดาเนียลบทที่เก้า ซึ่งแปลว่า “คำปฏิญาณ” นั้นเป็นคำเดียวกันกับที่แปลว่า “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติยี่สิบหก การเป็นเชลยของยูดาห์ในบาบิโลนเป็นเวลาจนครบเจ็ดสิบปีนั้น เป็นการสำเร็จตามคำสาปแช่งแห่ง “เจ็ดเท่า” แม้ว่านักเทววิทยาสสมัยใหม่คนใดจะโต้แย้งอย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งดจกกลางวัน และจะเห็นได้ก็ต่อเมื่อท่านเต็มใจที่จะเห็นเท่านั้น

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเขาเข้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้แก่พวกเขาแล้ว แผ่นดินนั้นจะต้องถือสะบาโตถวายแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจะไม่หว่านพืชในนาของเจ้าเป็นเวลาหกปี และจะตัดแต่งสวนองุ่นของเจ้าเป็นเวลาหกปี และเก็บผลของมัน แต่ในปีที่เจ็ดนั้นจะเป็นปีสะบาโตแห่งการพักสงบสำหรับแผ่นดิน เป็นสะบาโตถวายแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจะไม่หว่านพืชในนาของเจ้า และจะไม่ตัดแต่งสวนองุ่นของเจ้า สิ่งซึ่งออกขึ้นเองจากการเก็บเกี่ยวของเจ้า เจ้าจะไม่เกี่ยว และองุ่นจากเถาองุ่นที่มีได้ตัดแต่งของเจ้า เจ้าจะไม่เก็บ เพราะเป็นปีแห่งการพักสงบสำหรับแผ่นดิน และผลแห่งสะบาโตของแผ่นดินจะเป็นอาหารสำหรับพวกเขา ทั้งสำหรับเจ้า สำหรับทาสชายของเจ้า สำหรับทาสหญิงของเจ้า สำหรับลูกจ้างของเจ้า และสำหรับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้า และสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และสำหรับสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า ผลทั้งหมดของแผ่นดินนั้นจะเป็นอาหาร และเจ้าจะนับปีสะบาโตเจ็ดชุดสำหรับตน คือเจ็ดครั้ง ๆ ละเจ็ดปี และช่วงเวลาของปีสะบาโตเจ็ดชุดนั้นจะเป็นสิบบทเก้าปี แล้วเจ้าจงให้เปาแตรเป็ยิบลิในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ในวันลมมถินบาบิโลน พวกเขาจงให้เปาแตรไปทั่วทั้งแผ่นดินของพวกเขา” เลวีนิติ 25:1-9

สิ่งสำคัญคือต้องเห็นว่า ในคำสั่งเรื่องการปล่อยให้แผ่นดินหยุดพักนั้น วงรอบเจ็ดรอบของการทำงานบนแผ่นดินหกปีและการปล่อยให้แผ่นดินพักหนึ่งปี ดำเนินต่อไปจนถึงปีที่สิบเก้า

เมื่อจะต้องมีปีเสียงแตรยุบลิอันระบุถึงความสำเร็จครบถ้วนของเจ็ดรอบแห่งเจ็ดปี ประเด็นสำคัญยิ่งที่ต้องเห็นคือ การเป่าแตรยุบลินั้นจะต้องกระทำในวันลบมลทิน ฉะนั้นจึงชี้ให้เห็นว่า เมื่อวันลบมลทินตามแบบเสียงถึงได้เริ่มขึ้นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 แตรยุบลิซึ่งเป็นตัวแทนของวงรอบแห่ง “เจ็ดเวลา” ก็จะต้องถูกเป่าขึ้นในเวลานั้น “เจ็ดเวลา” ซึ่งเริ่มต้นเมื่อมนัสเสห์ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนในปี 677 ก่อน ค.ศ. นั้น เป็นตัวแทนของระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี ซึ่งสิ้นสุดลงในวันลบมลทินตามแบบเสียงถึงความเชื่อมโยงนี้จะพลาดไปก็เฉพาะผู้ที่ไม่เต็มใจจะเห็นเท่านั้น วงรอบแห่ง “เจ็ดเวลา” เชื่อมโยงกับสองพันสามร้อยปี

นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเห็นว่า ภายในคำสั่งแห่งพันธสัญญาในเค้าข้อแรกของเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้า มีภาพประกอบที่ลึกซึ้งที่สุดของหลักการ “หนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี” ในพระวาทะของพระเจ้า เรื่องเล่านี้ทานเหลวไหลที่บรรดานักเทววิทยาโยนออกมาเพื่อให้ฝูงแกะยังคงมีมาด้วยเหล่าองุ่นแห่งบาบิโลน ก็คือ การพิพากษาเรื่อง “เจ็ดกาลเวลา” ในบทที่ยี่สิบหกนั้น เป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับความหมายในภาษาฮีบรูของคำที่แปลว่า “เจ็ดกาลเวลา” ข้อโต้แย้งนั้นไม่เป็นความจริง ความหมายในภาษาฮีบรูของคำนั้นครอบคลุมอยู่ภายในคำนิยามของมันอย่างครบถ้วน ซึ่งเป็นเหตุผลรองรับสำหรับการนำไปใช้ในลักษณะเชิงตัวเลข แต่ข้อโต้แย้งอันบกพร่องของพวกเขา ซึ่งพวกเขาอ้างว่าด้วยข้อสมมติที่หลงผิดซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ภาษาฮีบรูตามที่พวกเขาประกาศอ้างเองนั้น แท้จริงแล้วก็เพียงข้อโต้แย้งที่มุ่งเบี่ยงเบนความสนใจเท่านั้น

การพิพากษาที่แทนด้วยคำว่า “เจ็ดเวลา” ในบทที่ยี่สิบหกนั้น เป็นที่เข้าใจได้จากบริบทของตอนพระคัมภีร์นั้น มิใช่จากนักเทววิทยาสมัยใหม่บางคนที่บิดเบือนภาษาฮีบรู วิลเลียม มิลเลอร์ได้สรุปข้อวินิจฉัยของตนโดยปราศจากการอ้างอิงใด ๆ ถึงภาษาฮีบรู และการดลใจได้ทรงรับรองว่าความเข้าใจของเขาถูกต้อง นูตสวรรค์ทั้งหลายได้ชี้แจงความเข้าใจของเขาโดยอาศัยบริบทของบทที่ซึ่งการพิพากษาเรื่อง “เจ็ดเวลา” ปรากฏอยู่ มิใช่อาศัยภาษาฮีบรู

บริบทของบทที่ยี่สิบห้าคือส่วนที่มีการระบุข้อกำหนดแห่งพันธสัญญาไว้ และบทที่ยี่สิบหกจึงนำเสนอพระพรที่ทรงสัญญาไว้สำหรับการรักษาคำสั่งแห่งพันธสัญญาเหล่านั้น และหลังจากนั้นก็ระบุสิ่งที่ดาเนียลเรียกว่า “คำสาปของโมเสส” สำหรับการไม่เชื่อฟังคำสั่งเหล่านั้น

บริบทคือหัวข้อว่าด้วยหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ ข้อพระคัมภีร์ตอนต้นเหล่านั้นในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้า ระบุชัดว่าในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ วันหนึ่งเป็นตัวแทนของหนึ่งปี ในพระธรรมอพยพ โมเสสได้ระบุความสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างการพักสะบาโตในวันที่เจ็ดสำหรับมนุษย์และสัตว์ กับการพักสะบาโตในปีที่เจ็ดสำหรับแผ่นดิน.

เจ้าจังหวานพืชในที่ดินของเจ้าอยู่หกปี และเก็บเกี่ยวผลของมัน แต่ในปีที่เจ็ดนั้น เจ้าจงปล่อยให้มันพักและว่างอยู่ เพื่อคนยากจนในหมู่ชนชาติของเจ้าจะได้กิน และสิ่งที่เขาเหลือไว้ให้สัตว์ป่าในทุ่งกิน เจ้าจงปฏิบัติกับสวนองุ่นและสวนมะกอกของเจ้าในทำนองเดียวกัน เจ้าจงทำงานของเจ้าอยู่หกวัน และในวันที่เจ็ดเจ้าจงหยุดพัก เพื่อว่าวัวและลาของเจ้าจะได้พัก และบุตรชายของหญิงทาสของเจ้า และคนต่างด้าว จะได้สดชื่นขึ้น อพยพ 23:10-12

ภายในข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนั้น สามารถเห็นได้ว่า วันแห่งการหยุดพักสำหรับมนุษย์และสัตว์นั้น เทียบเท่ากับปีแห่งการหยุดพักสำหรับแผ่นดิน ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้า ข้อหนึ่งถึงห้า เราพบโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมือนกันทุกประการกับพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตในอพยพ บทที่ยี่สิบ

ข้อแปดถึงสิบเอ็ด

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเขาเข้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้แก่พวกเขาแล้ว แผ่นดินนั้นจงถือสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงหว่านนาในไร่นาของเจ้าหกปี และจงตัดแต่งสวนองุ่นของเจ้าหกปี และเก็บผลของมัน แต่ในปีที่เจ็ดนั้นให้เป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักแก่แผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านไร่นาของเจ้า และอย่าตัดแต่งสวนองุ่นของเจ้า สิ่งซึ่งออกขึ้นเองจากการเก็บเกี่ยวของเจ้า เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว และองุ่นจากเถาที่มีได้ตัดแต่งของเจ้า เจ้าอย่าเก็บรวบรวม เพราะเป็นปีแห่งการหยุดพักแก่แผ่นดิน” เลวีนิติ 25:1-5

จงระลึกถึงวันสะบาโต เพื่อถือว่าวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์ เจ้าจงตรากตรำทำงานทั้งสิ้นของเจ้าในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นเจ้าห้ามทำงานใด ๆ ทั้งตัวเจ้าเอง หรือบุตรชายของเจ้า หรือบุตรสาวของเจ้า หรือทาสชายของเจ้า หรือทาสหญิงของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของเจ้า เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น และทรงพักในวันที่เจ็ด ฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงถือว่าวันนั้นบริสุทธิ์ อพยพ 20:8-11

เมื่อพิจารณาาร่วมกัน บัญญัติเรื่องสะบาโตทั้งสองข้อซึ่งบ่งบริบทของเลวีนิติ บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหก เมื่อนำมาร้อยเรียงเข้าด้วยกันทีละบรรทัด ทั้งสองเป็นพยานว่า “หกวันเจ้าจงตรากตรำทำการงานทั้งสิ้นของเจ้า” และ “หกปีเจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้า และหกปีเจ้าจงลิดแขนงเถาองุ่นของเจ้า และเก็บผลของมัน” “แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” และ “ปีที่เจ็ดนั้นจะเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักแก่แผ่นดิน เป็นปีสะบาโตถวายแต่พระยาห์เวห์”

คำทั้งสองคำที่แปลว่า “ที่เจ็ด” ในพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตข้อใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็วันสะบาโตสำหรับมนุษย์หรือวันสะบาโตสำหรับแผ่นดิน ล้วนเป็นคำภาษาฮีบรูคำเดียวกันกับที่แปลว่า “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก บริบทของเลวีนิติ บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหก ถูกกำหนดไว้ภายใต้หลักการเชิงพยากรณ์ที่ว่า หนึ่งวันแทนหนึ่งปีในการพยากรณ์ในพระคัมภีร์ สำคัญอย่างยิ่งยอนไปกว่ากันคือหลักการเชิงพยากรณ์แห่งการกล่าวถึงเป็นครั้งแรก

สิ่งแรกที่กล่าวถึงในสองบทนี้คือหลักการวันแทนหนึ่งปี วิลเลียม มิลเลอร์ได้รับการทรงนำโดยกาเบรียลและทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ ให้ระบุว่า “เจ็ดวาระ” ในหนังสือเลวีนิติเป็นสัญลักษณ์ของระยะเวลาสองพันห้าร้อยยีสิบปี และสิ่งนี้สอดคล้องอย่างสิ้นเชิงกับบริบทของบทเหล่านั้น ซึ่งก็คือหลักการวันแทนหนึ่งปีที่ได้ถูกวางไว้ในห้าข้อแรกของบทที่ยีสิบห้า

เมื่อผู้เขียนพงศาวดารระบุเหตุผลที่บาบิโลนได้รับอนุญาตให้นำอาณาจักรฝ่ายใต้คือยูดาห์ไปเป็นเชลย ท่านกล่าวว่า เป็นเพื่อแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับการพักสะบาโตของตน สถานที่อื่นเพียงแห่งเดียวในพระวาระของพระเจ้าที่กล่าวถึงแผ่นดินชื่นชมกับการพักนั้น อยู่ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหก

ช่วงเวลาสิบเจ็ดสิบปีที่บาบิโลนครอบครองในฐานะอาณาจักรแรกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ มิได้เพียงนำเสนออุปนิสัยลักษณะที่สัตว์ร้ายจากแผ่นดินจะครอบครองในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่เจ็ดสิบปีนั้นยังเป็นการอ้างอิงโดยตรงถึง “เจ็ดเท่า” แห่งคำสาปของโมเสสอีกด้วย

เมื่อเราเริ่มศึกษาคำพยากรณ์ทั้งหลายที่ปรากฏในหกบทแรกของพระธรรมดาเนียล สิ่งสำคัญยิ่งคือเราต้องตระหนักว่า คำสาปแห่ง "เจ็ดเวลา" ตลอดจนพระพรแห่ง "เจ็ดเวลา" เป็นองค์ประกอบหนึ่งในแต่ละบทเหล่านั้น

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องระลึกไว้ก็คือ

วงจรของเจ็ดรอบแห่งเจ็ดปีนั้นถูกกำหนดหมายไว้ด้วยการเป่าแตรแห่งปีฉลองในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันลบบาป ข้อเท็จจริงนี้ผูกโยง "เจ็ดวาระ" เข้าด้วยกันกับสองพันสามร้อยวันในพระธรรมดาเนียล บทที่แปด ข้อที่สิบสี่ นอกจากนี้ ยังสำคัญที่จะต้องระลึกว่า หนึ่งปีเชิงพยากรณ์มีสามร้อยหกสิบวัน และหากนำสามร้อยหกสิบวันมาบวกเข้าแล้วเข้าอีกจนครบ "เจ็ดวาระ" ก็จะเท่ากับสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน

เมื่อดาเนียลเข้าใจจากบรรดาหนังสือถึงจำนวนปีที่เขายอมรับได้ระบุไว้

เขาจึงเริ่มคำอธิษฐานซึ่งครอบคลุมทุกองค์ประกอบของการตอบสนองด้วยการกลับใจที่ได้ถูกชี้นำเป็นสิ่งจำเป็น หากประชากรของพระเจ้าจะตื่นขึ้นมาสู่ความจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเชลยอยู่ในแผ่นดินของศัตรู

เมื่อสิ้นสุดคำอธิษฐานแห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ของดาเนียล

กาเบรียลก็ปรากฏขึ้นเพื่อให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตซึ่งเขาได้ "อิน" คือนิมิตเรื่องสองพันสามร้อยวัน

กาเบรียลเริ่มต้นโดยแจ้งแก่ดาเนียลว่าเจ็ดสิบสี่ปีได้ถูก "กำหนดไว้" สำหรับชนชาติของดาเนียล

มีการกำหนดเจ็ดสิบสี่ปีไว้เหนือชนชาติของท่านและเหนือเมืองบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อจะยุติการล่วงละเมิด และทำให้บาปสิ้นสุดลง และทำการลบมลทินบาป และนำความชอบธรรมอันเป็นนิത്യเข้ามา และประทับตรานิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด ดาเนียล 9:24

คำที่แปลว่า "กำหนดไว้" ในข้อนี้มีความหมายว่า "ตัดออก" ดังนั้นจึงหมายความว่า

เจ็ดสิบสี่ปีจะต้องถูกตัดออกจากสองพันสามร้อยวัน เริ่มตั้งแต่พระราชกฤษฎีกาฉบับที่สามในปี 457 ก่อน

ค.ศ. ชนชาติของดาเนียลจะมีเวลาทดลองแห่งพระคุณตามคำพยากรณ์อยู่เจ็ดสิบสี่ปี

เจ็ดสิบสี่ปีเชิงพยากรณ์เท่ากับสี่ร้อยเก้าสิบปี สี่ร้อยเก้าสิบปีหลังจากพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม

อิสราเอลในสมัยโบราณจะเอาหินขว้างสเทเฟนจนตายในปี ค.ศ. 34

และพวกเขาจะถูกหย่าขาดจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

การเป็นเชลยซึ่งเกิดขึ้นก่อนพระราชกฤษฎีกาทั้งสามฉบับ

อันเป็นสิ่งที่ระบุจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการคุมประพฤตีสี่ร้อยเก้าสิบปีนั้น ได้กินเวลาถึงเจ็ดสิบปี เจ็ดสิบปีนั้น

มีไว้เพื่อให้แผ่นดินได้ชื่นชมการหยุดพักในวันสะบาโตซึ่งอิสราเอลในสมัยโบราณไม่เคยปฏิบัติให้สำเร็จ

การหยุดพักในวันสะบาโตของแผ่นดินเป็นเวลาเจ็ดสิบปีนั้น

ได้เกิดขึ้นเนื่องด้วยการกบฏต่อคำปฏิญาณของโมเสสตลอดสี่ร้อยเก้าสิบปี (หรือเจ็ดสิบสี่ปีแห่งปี)

การกบฏต่อพันธสัญญาแห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้า เป็นเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปี ก่อให้เกิดการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

เพื่อให้แผ่นดินได้เพลิดเพลินกับการหยุดพักของตน

การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้นนำไปสู่พระราชกฤษฎีกาสามฉบับ

ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งช่วงเวลาแห่งการทดลองอีกสี่ร้อยเก้าสิบปีสำหรับอิสราเอลโบราณ

ดังนั้นเราจึงเห็นช่วงเวลาแห่งการทดลองสองช่วง ช่วงละสี่ร้อยเก้าสิบปี

พระราชกฤษฎีกาทั้งสามเป็นแบบอย่างสว่างหน้าของชาวสวรรค์สามองค์ โดยองค์แรกมาถึงในปี

1798 ณ จุดสิ้นสุดของความพระพิโรธครั้งแรกแห่ง "เจ็ดเท่า" ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ

นุตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงสองพันสามร้อยปีหลังจากพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม คือในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.

1844 ซึ่งเป็นเวลาที่ "ที่สุดปลายแห่งความพระพิโรธ" ได้มาถึงด้วยเช่นกัน

ตลอดระยะเวลาสี่สิบหกปีระหว่างการสิ้นสุดของพระพิโรธครั้งแรกกับการสิ้นสุดของพระพิโรธครั้งสุดท้าย พระเยซูได้ทรงวางรากฐานของพระวิหารมิลเลอไรต์ และศิลารากฐานนั้นคือ "เจ็ดเวลา" ศิลาก่อนนั้นจะต้องเป็นได้ไม่ว่าศิลารากฐาน (หรือมีฉะนั้นก็เป็นศิลาสะอาด) สำหรับลัทธิแอ็ดเวนติสม์ในตอนต้น และเป็นได้ไม่ว่าเสาหัวมุมและศิลายอด (หรือมีฉะนั้นก็เป็นศิลาหลุมศพ) สำหรับลัทธิแอ็ดเวนติสม์ในตอนปลาย พระราชกฤษฎีกาทั้งสามซึ่งเป็นตัวแทนของการมาถึงของชาวของทูตสวรรค์สามองค์ในประวัติศาสตร์ระหว่างปี 1798 ถึง 1844 ยังเป็นตัวแทนของสามบทแรกแห่งพระธรรมดาเนียลด้วย

เราจะเริ่มพิจารณาหกบทแรกในบทความถัดไป

"เมื่อมีความเข้าใจในพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ได้ดียิ่งขึ้น
บรรดาผู้เชื่อจะมีประสบการณ์ทางศาสนาที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง...
สิ่งหนึ่งที่จะเข้าใจได้อย่างแน่นอนจากการศึกษาพระธรรมวิวรณ์ก็คือว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์นั้นใกล้ชิดและแนบแน่น" The Faith I Live By, 345.